

## CAPITOLUL 1

# FRACTURA AUZITĂ ÎN TOATĂ LUMEA



A fost un moment pe care puțini fani ai fotbalului american îl vor uita vreodată. Și pentru aceia care urmăreau ca și mine meciul de luni seara din ziua de 18 noiembrie 1985, a fost o imagine pe care nu o vom uita niciodată.

Luminile Stadionului RFK străluceau puternic în timp ce 5-5 Washington Redskins (Pieile Roșii – *n. tr.*) găzduiau 7-3 New York Giants (Uriașii – *n. tr.*). În cel de-al doilea sfert al meciului, renumitul mijlocaș și căpitan de echipă, Joe Theismann deținea avantajul, executând șapte din primele lui zece pase. Antrenorul Joe Gibbs, simțind momentul, a indicat să joace o manevră de ofensivă: flea-flicker (o manevră de joc de ofensivă în fotbalul american, care implică o combinație de pase frontale și/sau laterale – *n.tr.*). Theismann i-a pasat înapoi coechipierului său, John Riggins, care s-a năpustit înspre linie; înainte de a fi placat, Riggins i-a aruncat mingea înapoi lui Theismann, care a cercetat terenul în căutarea unui primitor liber.

Nu că ar fi putut face ceva în cazul în care ar fi găsit unul. Lawrence Taylor, membru al Muzeului celebrităților americane (la New York – *n. tr.*), unul din cei mai temuți jucători de defensivă din fotbalul american, a sesizat numaidecât șiretlicul, s-a năpustit în spatele liniei ofensive și l-a împins pe coechipierul său, Harry Carson,

în căpitanul de echipă. Ceea ce a urmat n-a fost o eliminare obișnuită. În unul din cele mai cutremurătoare momente în istoria sportului care-ți întorc stomacul pe dos, piciorul drept al lui Theismann s-a rupt în două; tibia sa a suferit o fractură deschisă, iar peroneul fracturat i-a sfâșiat pielea. Până astăzi, jucătorii din ambele echipe își amintesc sunetul care s-a asemănat cu cel produs de descărcarea unei arme de foc. Mulțimea aproape că a amuțit. Pe când cei de pe teren se dădeau repede deoparte, toți cei care priveau au văzut imaginea grotescă, înfiorătoare a osului care ieșea prin ciorap.

---

---

**NU TREBUIE SĂ FII UN FAN AL FOTBALULUI AMERICAN PENTRU A ȘTI CĂ ESTE NEVOIE DE MAI MULT DECÂT DE UN BANDAJ ȘI IOD PENTRU A TRATA O FRACTURĂ CU COMPLICAȚII.**

---

---

Acel joc a pus în cele din urmă capăt carierei ilustre a lui Theismann. „Simțeam că era doar un picior rupt”, își amintește el, adăugând că își mai rupsese piciorul și înainte, însă s-a reîntors pe teren la doar două luni după aceea. Totuși, de data aceasta pierderea suferită era evidentă pe termen lung. Când în următorii doi ani a încercat în repetate rânduri să se întoarcă, echipele se uitau la mobilitatea lui limitată și-l refuzau. Indiferent cât de tare a încercat, nu s-a mai putut reîntoarce la starea lui originală.<sup>1</sup>

## A FI NUMĂRAT LA PODEA

Mi-am rupt un braț, un deget, apoi un deget mic de la picior (da, degetul mic), și nasul – destul, poate, pentru a simpatiza într-un fel cu complicațiile și frustrările potențiale ale procesului de vindecare. Nu trebuie să fii un fan al fotbalului american pentru a ști că este nevoie de mai mult decât de un bandaj și iod pentru a trata o fractură cu complicații. Osul este fixat și poziționat într-un mulaj de gips, iar doctorii trebuie să-i monitorizeze starea. Dacă nu se corectează imediat, se poate vindeca într-o poziție strâmbă; în cele din urmă nu va fi în stare să poarte greutate, și după mai multă vreme, poate deveni cu totul nefolositor.

Cât de mulți dintre noi ne-am simțit la fel în eforturile noastre de a-L urma

---

<sup>1</sup>Leonard Shapiro, “The Hit That Changed a Career” [„Lovitura care a schimbat o carieră”], *Washington Post* (11/18/05).

pe Dumnezeu? I-am cerut lui Isus să intre în inimile noastre și totul părea diferit. Lumea s-a preschimbat din cele câteva culori întunecate într-o vibrație de înaltă rezoluție și definiție. Cuvântul ieșea în evidență din pagină și prezența Lui părea să fie pretutindeni unde priveam.

Apoi am fost trântiți la pământ și ceva s-a rupt.

Pierderea bruscă a slujbei a dezvăluit lipsa noastră de credință. Un divorț ne-a schilodit încrederea în sine și ne-a făcut să ne întrebăm dacă am mai putea vreodată să ne încredem din nou. O tentație la care n-am rezistat a fost începutul dependenței de pornografia de pe Internet. Un comentariu critic a făcut să renască amărăciunea suprimată față de un părinte. Sau ne-am gândit că un conflict de durată se va termina pur și simplu, când L-am acceptat pe Hristos, numai ca dintr-o dată să-și ridice din nou capul hidos. Cu fiecare eveniment sau stare continuă care ne scotea din zona noastră de confort, am început să umblăm cu un șchiopătat spiritual. În calitate de „buni creștini”, ne-am pus imediat diagnosticul, am căutat în Biblie un verset care să ne prescrie o vindecare rapidă și ne-am rugat din greu ca să nu mai ajungem niciodată în aceeași situație.

Însă am pățit la fel. Din nou, și din nou, și din nou. Poate am avut chiar și oameni care au mijlocit și și-au pus mâinile peste noi, comportându-se ca parteneri cărora să le dăm socoteală. Și totuși, după ce ne-am predat și a cinci suta oară, se părea că nu mai aveam nicio putere de a lupta. Eram incapabili să ne stăpânim accesele de mânie care răbufneau năvalnic. Ne simțeam slabi în a ne lupta cu pofta. Cedam abuzului de mâncare. O imagine negativă despre noi înșine ne-a ținut blocați în labirintul fricii, nesiguranței și disperării. Și, în cele din urmă, ne-am simțit o cauză fără speranță – creștini inepti, fără efect.

Firește, în faza aceasta încep întrebările sâcâitoare – care par atât de lipsite de spiritualitate și loialitate față de Dumnezeu pe care tocmai l-am găsit și față de Cuvântul Său. Însă întrebările, cu toate acestea, *sunt* acolo și încep să ne devoreze încrederea și starea de bine. Ce s-a întâmplat? De ce se pare că nu putem fi ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu că suntem? De ce unele întărituri rămân, cu atât mai puțin „neînsemnatele” noastre păcate zilnice? De ce este atât de dificil să fim cu adevărat liberi? De ce suntem permanent dărâmați? Și de ce se pare că sunt atât de mulți dintre noi – la care Dumnezeu se referă ca la „mai mult decât biruitori” – se luptă din greu doar ca să supraviețuiască?

## *Devenind* cine ești cu adevărat

De ce nu pleacă gândurile desfrânate? De ce nu dispare dorința după narcotice? De ce am avea nevoie chiar și de abțibildul pe care scrie: „Creștinii nu sunt perfecți, doar iertați?” Nu se presupune că noi suntem cei care umblăm în victorie asupra păcatului? Nu a avut Hristos deja grijă de slăbiciunile noastre, prin jertfa Sa? În Matei 8:17 se spune că El a făcut-o:

„El Însuși a luat slăbiciunile noastre și a purtat bolile noastre” (HCSB [din Isaia 53:4]).

Îmi amintesc frustrarea pe care am simțit-o în timp ce mă aflam în fața unei tinere fete cumplit de slabă, plângând în hohote, prinsă în plasa îngrozitoare a anorexiei. Pur și simplu nu-mi puteam raporta teologia la experiența ei. Era creștină. Nu dorea să moară. Vroia să fie eliberată de problema ei – cel puțin o parte profundă a ei dorea aceasta – însă nu putea să o biruiască.

Apoi sunt numeroși credincioși pe care i-am cunoscut sau cu care am vorbit care au cedat ispitelor sexuale și au plătit din greu din cauza aceasta. Îmi amintesc de un lider spiritual care a căzut pradă comportamentului homosexual și a pierdut totul – căsătoria, cariera, și în cele din urmă propria sa viață, din cauza SIDEI. Mentalitatea lui nu reflecta atitudinea tipică de raționalizare sau justificare că Dumnezeu l-a făcut să fie așa. A plâns lacrimi amare, a afirmat că vrea să fie liber, dar întăritura continua să-l domine. Îl cunoșteam. Am plâns cu el. Nimeni nu m-ar fi convins vreodată că nu era sincer în dorința lui de a fi liber.

Ai cunoscut și tu astfel de persoane. Poate că privești la ea în oglindă în fiecare zi. Problemele în discuție au denumiri diferite, dar întrebarea este aceeași: De ce nu putem, ca și creștinii, să biruim anumite păcate și slăbiciuni?

Despre aceasta este cartea *Cum să devii cine ești cu adevărat*: să găsești o soluție deplină, de durată. Îmi dau seama că titlul este oarecum neobișnuit, dar enunță perfect planul lui Dumnezeu. Știm că atunci când se naște un bebeluș, el are deja programat în ADN-ul lui ce va deveni în anii următori. Tot așa și noi, când ne naștem din nou, Dumnezeu pune un ADN spiritual în duhul nostru și începem procesul de creștere în ceea ce El ne-a destinat să fim. Călătoria noastră cu Hristos, atunci, nu are drept scop străduința de a atinge ceva ce *nu* suntem, ci de a deveni ceea ce *suntem*! Asemenea fluturelui, Dumnezeu a pus deja în interiorul vostru tot ceea ce El dorește

să fiți. De aceea El nu are nicio problemă în a vă spune – dinainte – lucruri, cum ar fi „cuceritor”, „mai mult decât un biruitor”, „liber” de păcat și altele. El știe exact ce v-a destinat să fiți: și, ca un programator licențiat, El a „codificat” deja în voi ceea ce veți deveni în viitor. Cât de entuziasmant și liniștitor este acest fapt?!

Chiar și o mare parte dintre creștinii luați ca etalon, adesea se luptă să audă vocea lui Dumnezeu, disciplinându-se în ceea ce privește rugăciunea și citirea Bibliei și, în general vorbind, să atingă niveluri mai înalte ale spiritualității. Cu toții, după convertire, suntem încă prinși în tentaculele nedorite ale dezastrului din Eden care, chiar dacă nu ne-a debilitat complet, ne împiedică să devenim tot ceea ce Dumnezeu a intenționat să fim. Adevărurile pe care le împărtășim în aceste pagini vă vor ajuta să vă eliberați – indiferent de nivelul la care vă aflați în prezent – și să ajungeți într-un loc nou al umblării voastre cu Dumnezeu. În mod evident, există forțe care lucrează să împiedice acest lucru. Însă Dumnezeu a plănuit deja succesul nostru. Intenția Lui pentru voi nu este de a trăi o existență înfrântă care pierde bătălia cu păcatul, imperfecțiunile din caracter și rănilor epuizante, nici una care nu se ridică la nivelul a tot ce a destinat El pentru voi. Dragostea și iertarea Sa sunt totdeauna accesibile, dar El nu vă acceptă în starea voastră decăzută doar de dragul de a rămâne o dărăpănătură permanentă. Voi veți zbura!

---

---

**DUMNEZEU NU INTENȚIONEAZĂ CA VOI SĂ TRĂIȚI O EXISTENȚĂ  
ÎNFRÂNTĂ CARE PIERDE BĂTĂLIA CU PĂCATUL.**

---

---

**ÎNTREBĂRILE PE CARE NIMENI NU VREA SĂ LE PUNĂ (SAU SĂ RĂSPUNDĂ LA ELE)**

Acum câțiva ani am ajuns la capătul înțelepciunii mele, luptându-mă cu unele din propriile mele inconsistențe. Era în anul 1977, frecventam Institutul Hristos pentru Națiuni din Dallas și luptele mele continue cu frica, instabilitatea și gelozia mă făcuseră să mă simt frustrat și înfrânt. Asemenea majorității creștinilor, m-am identificat cu cuvintele lui Pavel din Romani 7:15:

„Nu înțeleg ce fac; deoarece nu practic ceea ce mi-ar plăcea să fac, ci fac

## *Devenind* cine ești cu adevărat

exact lucrul pe care îl urăsc”. (În cazul acestui verset, traducerea din limba engleză diferă de versiunea Dumitru Cornilescu – n. tr.).

Nu eram un credincios proaspăt convertit. Îl experimentasem pe Dumnezeu în moduri puternice. Îl văzusem deja pe El făcând lucruri miraculoase atât în mine, cât și în alții din jurul meu. Și deși nu aveam de înfruntat demoni copleșitori sau dependențe care-mi amenințau viața, știam că trebuia să existe ceva mai mult, o cale de ieșire din acest ciclu sortit eșecului. *Trebuia să existe o provizie pentru libertate completă.*

„Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36)... corect? Cu siguranță că Dumnezeu n-a dorit ca viața mea să echivaleze doar cu o serie de urcușuri și coborâșuri. Dacă Isus venise să cucerească păcatul pentru noi, n-aș putea să fiu liber de el? Cu toate că am înțeles sentimentul lui Pavel, capitolul 7 din Romani, în ansamblul lui, m-a lăsat și mai confuz.

Se pare că nu am fost singura persoană în această situație.

„Martin Luther s-a luptat și el cu păcatele sale. Înainte de a se despărți de Biserica Catolică, se ducea la spovedanie în fiecare zi și era atât de apăsător de vinovăție din cauza păcatelor sale, încât s-ar fi dus aproape în fiecare oră. În cele mai multe nopți Luther dormea bine, însă se simțea vinovat și pentru aceasta, gândindu-se: «Iată-mă aici, păcătos cum sunt, după ce am dormit bine toată noaptea». Așa că mărturisea până și asta. Într-o zi, preotul mai în vârstă la care Luther s-a dus să se destăinuiească i-a spus: «Martin, fie găsește un păcat nou și făptuiește-l, fie încetează să mai vii să mă mai vezi!»<sup>2</sup>

Știm sfârșitul povestirii. Luther a devenit catalizatorul care a schimbat direcția bisericii răsunând ca un ecou de-a lungul a o jumătate de mileniu. El nu și-a descoperit un nou păcat – ci prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, și-a descoperit adevăratul ADN spiritual și a devenit *conform acestuia!* Dorința inimii mele este ca voi să faceți la fel – să fiți transformați în cine sunteți cu adevărat! Și Dumnezeu dorește aceasta pentru voi.

Dar nu mă refer doar la cei care se luptă cu o lipsă de caracter, un păcat

---

<sup>2</sup>James S. Hewett, ed., *Illustrations Unlimited [Ilustrații nelimitate]* (Wheaton, IL: Tyndale, 1988), p. 456.

obișnuit, o aparentă dependență continuă sau rană din trecut care pur și simplu nu se vindecă. Aș vrea să merg dincolo de problemele noastre evidente și să ne uităm la câteva din cele mai subtile efecte care ne țin închiși în cocon, în „starea noastră de vierme”, acelea pe care le ascundem adesea în spatele fațadei creștine.

- ▶ De ce nu-mi pot depăși problemele legate de încredere?
- ▶ De ce sunt atât de egoist uneori?
- ▶ De ce, dacă mi s-a promis pace perfectă, anumite temeri par să mă stăpânească în așa hal?
- ▶ Dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în mine, de ce este atât de dificil să mă conectez cu El, să aud vocea Lui și să umblu în adevărata credință biblică?
- ▶ De ce mă lupt cu mândria? Neiertarea? Furia? Amărăciunea? Lipsa de disciplină? Invidia? Excesul de mâncare?

Pe scurt, vreau să examinez motivul pentru care experiența noastră în calitate de credincioși este adesea atât de discordantă cu ceea ce învață Scriptura. Este timpul ca noi, creștinii, să devenim reali, să fim cinstiți cu noi înșine. Necredincioșii din jurul nostru au făcut-o deja – ei pun mereu aceste întrebări cu privire la noi. De aceea mulți dintre ei nu-L doresc pe Isus al nostru – ei se uită la lipsa noastră de consistență și se miră: *Ce diferență ar putea El face?*

M-am hotărât cu câțva timp în urmă să risc adresându-mi aceste întrebări și le-am pus în legătură cu Dumnezeu. De asemenea, mi-am petrecut nenumărate ore căutând răspunsuri în Cuvântul Său, și cred că am descoperit câteva. Aceasta nu este o carte de psihologie sau de consiliere, nu sunt doar niște vorbe încurajatoare în vederea autoperfecționării. Ci oferă soluții biblice concrete, necesare să vă pună pe o nouă cale, să vă lanseze într-o călătorie plăcută și fascinantă. Și *este* într-adevăr o călătorie; faptul de a *deveni* este un proces. Nu se poate să găsești și să aplici toate răspunsurile în trei sau patru zile, sau în trei sau patru capitole.

În acest demers în adesea uitatul domeniu al examinării lipsei noastre de consecvență, vom încerca să facem ceea ce laicii cinici, umaniștii și psihologia atee nu pot: să înțelgem cu adevărat nevoia omenirii. Contrar multora dintre credințele lor, creatul nu se poate uita în sine însuși pentru a putea enunța definiții; această înțelegere se poate găsi doar în Creatorul său. Când se tăgăduiește sursa vieții, motivul și țelul

vieții se pierd, iar răspunsurile sunt eliminate înainte de formularea întrebărilor. Prin urmare, nu există nicio linie se sosire – o cursă, doar atât. Niciun fel de răspunsuri, doar întrebări. Noi, pe de altă parte, vom privi la sursa vieții, Creatorul, pentru a ne înțelege pe noi înșine, cei creați.

## REALITATEA LIBERTĂȚII

Afirmația lui Isus din Ioan 8:36 este puternică. El a spus că putem fi „cu adevărat liberi”. Vom aborda ulterior acest lucru și mai detaliat, însă acum este important să convenim asupra a ceea ce înseamnă să fim cu adevărat liberi. Hristos nu vorbea despre o libertate parțială, nici nu sugera o libertate temporară de scurtă durată. El vorbea despre o libertate adevărată, completă și de durată.

Cuvântul din limba greacă folosit pentru „cu adevărat” este *ontôs*. Acesta nu este doar un cuvânt adăugat la sfârșitul propoziției cu scopul de a scoate afirmația mai mult în evidență. Este un termen care înseamnă „realmente” sau „actualmente”<sup>3</sup> și denotă o existență reală. În una din puținele sale ocurențe în Noul Testament, *ontôs* este folosit pentru a descrie învierea: ucenicii au anunțat: „A înviat Domnul *cu adevărat!*” (Luca 24:34 ESV).<sup>4</sup> Nu a fost doar o înviere spirituală, ceva petrecut numai în domeniul invizibil, ceresc – ci o adevărată înviere, una reală, concretă a trupului lui Hristos. *Traducerea New Living* spune: „Domnul realmente a înviat!” El *este* înviat în realitate! Piatra a fost rostogolită de pe mormântul Său, iar Isus cel înviat a ieșit ca învingătorul păcatului, al morții, slăbiciunii și durerii. Cu adevărat și pentru totdeauna înviat.

Dumnezeu vrea să rostogolească și piatra ta. El te vrea liber așa cum și Isus este înviat – moartea și învierea lui Hristos au fost pentru tine. Intenția lui Dumnezeu este să ne satureze viețile cu Viața Sa și cu Duhul Lui, astfel încât existența noastră de zi cu zi să oglindească și să exprime învierea victorioasă și cuceritoare a morții, înfăptuită de Fiului Său.

Știi că voi, ca și mine, nu doriți să trăiți într-o lume fantasmagorică, exagerat de spirituală. Nu vrem doar să mărturisim că suntem liberi, neprihăniți, sfinți,

---

<sup>3</sup>James Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* [Concordanța biblică exhaustivă a lui Strong] (Nashville: Thomas Nelson, 1995), p. 3689.

<sup>4</sup>Toate caracterele cursive au fost adăugate de autor.



biruitori; vrem cu adevărat să trăim acele realități. Vrem să fim tot ce spune Hristos că suntem. Nu vreau ca poziția mea exprimată sau legală în Hristos să fie un lucru iar experiența mea să fie ceva cu totul diferit. Vreau să devin ceea ce sunt cu adevărat, nu să fiu ceea ce am fost! Totuși, niciun creștin sincer nu afirmă că umblarea lui oglindește întotdeauna promisiunile biblice. La un moment dat, trebuie să fim suficient de sinceri să recunoaștem acest lucru și să ne întrebăm de ce aceasta este realitatea. În caz contrar, vom umbla numai prin apele lumesti ale activității religioase, adoptând formele, având o „formă de evlavie”, lipsită de orice putere reală (2 Timotei 3:5). Cine are nevoie de așa ceva? Și totuși, atât de mulți creștini trăiesc astfel.

---

---

## **EXPERIENȚA TA SE POATE POTRIVI DIN CE ÎN CE MAI MULT CU POZIȚIA TA SPIRITUALĂ ÎN HRISTOS.**

---

---

Fii convins că poți fi tot ce spune El că ești. *Experiența* ta se poate potrivi din ce în ce mai mult cu *poziția* ta spirituală în Hristos. Am descoperit că avem totuși nevoie să cunoaștem la modul real trei lucruri de bază, pentru ca aceasta să aibă loc. O să le disecăm în întregime, pe măsură ce mergem mai departe, însă pentru moment vă fac o scurtă prezentare generală.

### **(1) TREBUIE SĂ NE ÎNȚELEM PE NOI ÎNȘINE**

Ce ne animă? De ce facem lucrurile pe care le facem? De ce o parte din noi dorește cu atâta disperare să se schimbe, să devină mai disciplinată, să umble în libertate, în timp ce o altă parte din care suntem alcătuiți zădărnicește uneori această dorință? De ce se pare că este atât de ușor pentru unii credincioși să biruiască, să umble în credință, să audă vocea lui Dumnezeu, în timp ce alții nu pot? Aceasta se datorează întăririlor; dacă este așa, din ce este formată o întăritură și cum funcționează? Cum se dezvoltă? Ideea de bază: Nu putem repara ceva înainte de a ști din ce se compune și cum funcționează. De asemenea, pentru a fi restaurați în toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a intenționat de la început pentru noi, trebuie să înțelegem complexitatea modului în care Creatorul nostru ne-a proiectat să acționăm.

Din nefericire, de la cădere, înțelegerea pe care o avem cu privire la noi înșine

## *Devenind* cine ești cu adevărat

a devenit o reprezentare a eului, mai degrabă decât o oglindire a lui Dumnezeu. De asemenea, am făcut digresiuni în societatea noastră relativistă, până am ajuns să credem că multe din „problemele” noastre sunt norme acceptate. Însă slăbiciunile noastre și incapacitatea de a exercita adevărata spiritualitate biblică nu sunt ceea ce El a plănuit pentru noi. Trebuie să ne confruntăm cu severa fractură pe care am suferit-o la cădere și cu dizabilitățile care au rezultat în urma acesteia. Tocmai acest lucru îl vom cerceta în primele noastre capitole. Multe lumini vi se vor aprinde în minte și în inimă, pe măsură ce începeți să vă înțelegeți pe voi înșivă cu adevărat.

### **(2) TREBUIE SĂ NE ÎNȚELEGEM DUȘMANUL**

Odată cu înțelegerea structurii noastre, trebuie să recunoaștem eforturile antagonice care ne țin legați sau anemici. Cum acționează Satan împotriva noastră? Cum are de câștigat de pe urma naturii noastre lumești? Ce metode folosește asupra minții noastre pământești? Cum ne controlează prin intermediul trecutului nostru? În ce moduri ne-a afectat căderea lui Adam – ce s-a schimbat de fapt în structura noastră în acea perioadă?

Nu este nimic mai descurajator decât un creștin atacat de diavol în părțile lui vulnerabile. Și totuși, este un lucru care se întâmplă tot timpul. Acum câțiva ani lupta spirituală a devenit ultima modă printre credincioși; fiecare, până și câinele său, citeau cărți despre îngeri, demoni și principalități. Cel puțin între carismatici, aproape în fiecare serviciu de închinare se scotea câte un strigăt de bătălie ca să dărâme la pământ zidurile dușmanului. Cu toate acestea, câte victorii asupra strategiilor lui Satan au fost obținute cu adevărat?

Dacă mă cunoașteți în vreun fel, știți că din toată inima susțin nevoia pentru luptă spirituală (vezi 2 Corinteni 10:3-5). Dar nu este destul să recunoști pur și simplu existența dușmanului sau să fii conștient de prezența sa în această lume; trebuie să fim conștienți de strategiile lui, deoarece în măsura în care suntem ignoranți cu privire la uneltirile sale, în aceeași măsură va profita el de noi (2 Corinteni 2:11). Vom aborda aceasta temă pe măsură ce vom lua în considerare minciunile pe care le-a folosit ca să ne țină încătușați în natura noastră problematică. Deși aceasta nu este o carte despre demoni, vreau să le expun tacticile (care adesea se concentrează pe modul în care *ne* folosesc).

**(3) TREBUIE SĂ-L ÎNȚELEGEM PE DUMNEZEUL NOSTRU  
ȘI APROVIZIONAREA SA PENTRU NOI**

Dumnezeu ne revelează adevărul. Cuvântul Lui stabilește temelia pe care trebuie să se așeze viața noastră. Deci când se vorbește despre a fi un biruitor, care sunt soluțiile pe care El le oferă pentru a ne afecta situația? Care este răspunsul pe care ni-l prezintă? Trebuie să cunoaștem mai mult decât „Isus este răspunsul”, oricât de adevărată ar fi această afirmație. Pentru aplicarea în viața noastră de zi cu zi – și acest lucru este crucial – trebuie să cunoaștem principiile specifice care guvernează eliberarea resurselor Sale către noi.

**PREGĂTIT PENTRU PLINĂTATE**

Nimeni nu vrea să fie numit incapabil, fără speranță, eșuat, neroditor, mai ales atunci când se ajunge la a fi un urmaș al lui Hristos. Însă faptul trist este că atât de mulți dintre noi ne-am resemnat să coexistăm cu slăbiciunile noastre, pe viață. Schiopătatul a rămas un accesoriu permanent și am făcut pace cu paralizia, crezând minciuna că starea noastră cea mai favorabilă este să trecem șontâc-șontâc de la o bătălie zadarnică la alta. Din punctul acela, prezentăm o imagine falsă, de fațadă, proiectăm un zâmbet artificial, și când ne este rușine, sperăm că ne putem aduna ceva mai multă tărie doar pentru a încerca puțin mai mult. Deși încă nu ne-am dat cu totul bătăuți, ne-am mulțumit cu „supraviețuirea”, pe când Dumnezeu vrea să ÎNFLORIM pe deplin.

Dați-mi voie să vă anunț că acest ciclu are un sfârșit. Planul original al lui Dumnezeu pentru viața voastră – o viață victorioasă de libertate, bucurie și scopul împărăției – pot fi restabilite. Zdrobirea ta poate „statornici” vindecarea ta permanentă și te poate face să devii cine ești cu adevărat.

Plănuiește să devii extraordinara *persoană* pe care El a intenționat-o, în loc să cauți să ieși devreme la pensie de la scopurile lui Dumnezeu pentru tine. Urmează exemplul fostului pușcăriaș, Charles Dutton:

„Nimeni nu și-a imaginat că Dutton va deveni vreodată cineva, deoarece și-a petrecut mulți ani întemnițat pentru omor prin imprudență. Când a

### *Devenind* cine ești cu adevărat

fost întrebat cum a reușit să facă o asemenea tranziție remarcabilă, starul de pe Broadway, acum plin de succes, a replicat: «Spre deosebire de ceilalți prizonieri, eu niciodată nu mi-am decorat celula».<sup>5</sup>

Este timpul ca închisoarea ta să ia sfârșit. Direcția ta e libertatea completă. Dacă ți-ai decorat celula, ia totul jos – ACUM.

În Ziua Învierii, „iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea. Înfrățirea lui era ca fulgerul...” (Matei 28:2-3). Nu-i așa că pur și simplu îți place asta – îngerul s-a așezat pe piatră. Lui Dumnezeu nu-I plac lucrurile care-i întemnițează pe fiii și fiicele Lui. El trimite cutremure de pământ, îngeri – orice este nevoie – să le mute din cale.

Pregătește-te să pășești în lumina strălucitoare a unei zile noi și respiră aerul înviorător al libertății. Să înceapă călătoria!

---

<sup>5</sup>Craig Brian Larson, ed., *Illustrations for Preaching and Teaching: From Leadership Journal [Ilustrații pentru predică și învățătură: Din Jurnalul conducerii]* (Grand Rapids: Baker, 1993), p. 280. Adaptat.